

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 12-A DUPĂ RUSALII (Tânărul cel bogat)

SF. SFINȚIT MC. VAVILA,
EPISCOPUL ANTIOHIEI;
SF. PROROC MOISE;
SF. MC. PETRONIU

DUMINICA TÂNĂRULUI BOGAT

Astăzi ne aflăm în Duminica a 12-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Matei, capitolul 19, care ne-a relatat dialogul dintre Mântuitorul Hristos și un tânăr bogat, preocupat de dobândirea vieții veșnice. Tânărul în dialog cu Iisus nu era un tânăr oarecare. El cunoștea Legea și Proorocii, ținea poruncile lui Dumnezeu și era preocupat de viața cea veșnică, un fapt mai puțin întâlnit printre tinerii de vârsta lui, căci majoritatea erau și sunt mai degrabă urmăritori ai unor scopuri lumești, materiale, trecătoare decât a celor veșnice, nepieritoare. Tânărul din evanghelie moștenise o avere impresionantă, era credincios și studios, cu alte cuvinte și bogat și deștept.

Își însușise filosofia platonice și aristotelică ce susținea împărțirea oamenilor în bogați și săraci, fără egalitate între oameni, contrar mesajului evanghelic care afirmă comunitatea frățească conform Faptelor Apostolilor 2, 45-47. Din acest punct de vedere se considera un fericit al soartei, dar strigătul său lăuntric nu-i dădea pace. Era în căutarea desăvârșirii, a unei liniști și păci lăuntrice pe care considera că o poate afla urmând sfatul Mântuitorului. Dorea să fie desăvârșit și nu știa cum s-o spună, de unde să înceapă.

Îi cerea Mântuitorului sfat pentru viața cea veșnică. Divinul învățător cunoștea dorința și vioiciunea tineretului, dar în scopuri străine de adevărata dragoste de om. Ca un adevărat Doctor al sufletelor, Mântuitorul Hristos îi dă tânărului doctoria sufletească de care avea nevoie: „Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi Mie” (Matei 19, 21). Observăm de cât de mare dar s-a

învrednicit tânărul bogat să primească din partea Lui Hristos: cinstea și onoarea de a fi chemat la apostolat, să devină următor Mântuitorului.

Dar, pe cât de sublimă a fost chemarea, pe atât de rușinos a fost refuzul tânărului. Era bogat. Nu era pregătit să renunțe la imensa lui avere. Aceasta era mai importantă decât chemarea pe care i-a făcut-o Mântuitorul. A plecat întristat. I-a pierit setea de desăvârșire. Întristat a rămas și Mântuitorul cu Apostolii Săi, cărora le-a exclamat: „mai lesne e să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19, 24). La ce i-a folosit tânărului atâta avere și atâta cunoaștere dacă nu a împlinit ceea ce i-a poruncit Domnul?

Dar și noi suntem la fel ca acest tânăr. Pretindem că suntem mari cunoscători, mari studioși în cele ale Scripturilor, absolvenți de înalte școli, cu o nobilă orientare în viață, dar când vine vorba de respectarea poruncilor, la fel și noi, găsim o mulțime de motivații, fie că între timp s-a mai schimbat lumea, fie că progresul științifico-tehnologic a luat o

veritabilă și nesperată amploare și astfel uităm să împlinim poruncile Domnului.

Auzeam pe cineva spunând că poruncile ar afecta libertatea noastră. Greșit, căci poruncile nu trebuie văzute ca elemente represive sau coercitive, ci ca o cale oferită de Dumnezeu în scopul propășirii morale și duhovnicești. În plus, nimeni nu este obligat să se desăvârșească sau să dobândească veșnicia, ci este invitat de Dumnezeu la divina comuniune a „tuturor oamenilor egali în Hristos” (Galateni 3, 26). Acesta este scopul existenței noastre: comuniunea cu Dumnezeu și cu toți semenii în iubire. „Du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și urmează-Mă”! Domnul a zis, dar n-a avut ecou în sufletul tânărului care și-a lipit inima de cele trupești, materiale. Degeaba s-a lăudat că este preocupat de viața cea veșnică, de poruncile lui Dumnezeu, căci atunci când le-a avut, s-a lipsit de ele și a plecat întristat. Ce șansă imensă a irosit! La ce folos atâta avere, atâta cunoaștere fără Hristos, fără mântuire. Căci neascultarea poruncilor înseamnă, de fapt, lepădarea de Hristos. ❀

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL CUVIOS ONUFRIE DE LA VORONA, UCENIC AL SFÂNTULUI CUVIOS PAISIE DE LA NEAMȚ

Cuviosul Onufrie, viețuitor al Schitului Sihăstria Voronei, a fost unul dintre cei mai mari sihaștri ai ținuturilor botoșănene. Despre smerita viață a cuviosului nu se cunosc foarte multe amănunte, el voind să fie cunoscut de Dumnezeu și nu de oameni.

Din unele însemnări de pe manuscrisele copiate de el și de ieroschimonahul Nicolae, care a viețuit împreună cu el, știm că s-a născut în jurul anului 1700, în Rusia, probabil într-o familie nobilă, căci a ajuns să fie guvernator al unui ținut. Dar pe la anul 1749 își lasă familia, rangul și țara, și - dorind viața pustnicească - trece în Moldova.

Cercetează numeroase mănăstiri, deprinzând lepădarea de sine și urmarea lui Hristos. Se ocupa și cu citirea Scripturii și a altor cărți folositoare, pe care le va copia mai târziu cu multă râvnă și răbdare. A viețuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicovskii. Acesta din urmă îl va afla pe Cuviosul Onufrie la Mănăstirea Dragomirna, în jurul anului 1763, la venirea sa din Muntele Athos. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, povătuindu-se unul pe altul, Cuviosul Paisie fiindu-i și duhovnic. După ce s-au despărțit au continuat să țină legătura, sufletească și duhovnicească prin scrisori. Se pare că, pe la anul 1774, Cuviosul Paisie l-a îmbrăcat în schima cea mare pe Cuviosul Onufrie.

Auzind de alți pustnici români și ruși sporiți duhovnicește din codrii Voronei, intră în anul 1764 în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pârâului Vorona, într-o aspră nevoiță, petrecând în sme-

renie, înfrânare, tăcere și neîncetată rugăciune. Urcând în scurt timp pe treptele sfințeniei, pe mulți îi folosea cu viețuirea sa aleasă, cu rugăciunea și cu sfatul său, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu darul deosebirii gândurilor. Și atât monahii, cât și credincioșii de rând îl căutau. Încă din timpul vieții s-a arătat făcător de minuni.

La apusul vieții un înger i-a arătat timpul plecării la ceruri. Și tot un înger, în noaptea Sfințelor Paști, se arată preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora, aflat în apropiere, îi cere să ia cu sine Sfintele Taine și-l călăuzește la peștera Cuviosului Onufrie care dorea să ia pentru ultima dată Sfânta Împărtășanie. Ultimele zile și le petrece la Sihăstria Voronei. Adoarme întru Domnul la 29 martie 1789. Este înmormântat de călugări în livadă, la rădăcina unui măr. Nu după mult timp, la mormântul cuviosului încep să se petreacă fapte minunate, care adevereau sfințenia sa. Mulți văd lumânări arzând și aud în acel loc cântări. Rătăcind trei călugări prin pădurile din jur și venind noaptea, o lumină puternică îi conduce la peștera unde s-a nevoit cuviosul.

În iarna anului 1846, pe când domnitorul Mihail Sturza se afla la vânătoare

a găsit un fruct mare și frumos la rădăcina mărului ce străjuia mormântul cuviosului, l-a luat cu sine și l-a dat fiicei sale care era bolnavă de epilepsie. Cu harul lui Dumnezeu, aceasta s-a vindecat de boală. Abia atunci, mirându-se domnitorul, află despre viața minunată a Cuviosului și poruncește să-i fie dezgropate osemintele și așezate spre cinstire într-o raclă în altarul bisericii Mănăstirii Vorona.

Zece ani mai târziu, Cuviosul Onufrie se arată în vis starețului Mănăstirii Voronei, arhimandritul Iosif Vasiliu, cerându-i să fie dus în Sihăstrie. Racla cu sfintele sale moaște este așezată într-o firidă din pronaosul bisericii „Buna-vestire” din Sihăstria Voronei. Cuviosul Onufrie a continuat să săvârșească numeroase minuni pentru cei care îi cer ajutorul cu multă credință și smerenie.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Cuviosului Onufrie în luna iulie 2005, când a stabilit și ziua de prăznuire a Cuviosului Onufrie la 9 septembrie. Proclamarea oficială a canonizării a avut loc pe data de 8 septembrie 2005, la Mănăstirea Vorona, și pe 9 septembrie, la Mănăstirea Sihăstria Voronei, din județul Botoșani. ❖

Când și cum să facem rugăciunea?

❖ Rugăciunea este lucrul cel mai important. Ea este calea noastră către Dumnezeu; toate celelalte sunt doar mijloace ajutătoare ale acesteia. Spun însă că trebuie să facem o cât de mică pregătire înainte de rugăciune. Nu treceți dintr-odată la Dumnezeu; trebuie să vă gătiți duhovnicește. Cum face lumea când merge la împărat? Măcar puțin înainte de aceasta să ne gândim și la noi înșine, și la Dumnezeu. Cine suntem noi și cine este Acela cu Care vrem să vorbim? Ce ne este nouă de trebuință și cu ce drept îndrăznim să-I cerem acestea? Și așa mai departe.

Principalul este ca, de la început, să ne așezăm cu umilință în fața lui Dumnezeu și să-I vorbim parcă la ureche, simplu, copilărește. Ce bine este să faci metanii, ce bine este să stai în poziție de drepti, fără a-ți slăbi alene și neglijent mâinile și picioarele, ci ținându-le într-o

oarecare încordare! Doamne, miluiește-ne! Să ne dea Domnul să ne nevoim, fiecare cu puterea și cu sânguința pe care o are. Maica Domnului să vă acopere cu acoperământul Ei!

❖ Vă plângeți de treburile care vă distrag de la rugăciune și nu vă lasă să cugetați la Domnul. Încercați să înțelegeți toate treburile gospodărești și celelalte treburi ca și cum v-ar fi rânduite direct de Domnul Însuși; nu numai în general, ci și în particular să înțelegeți așa fiecare dintre treburi.

Atunci, apucându-vă de lucru și săvârșindu-l, veți putea avea în minte și faptul că trebuie să-l împliniți așa cum I-ar plăcea Domnului. Astfel, în timpul lucrului mintea va fi cu Domnul. Dacă la sfârșit, conștientizând ajutorul lui Dumnezeu, Îi veți mulțumi Domnului, atunci veți fi și la sfârșit cu Domnul. ❖

Sfântul Teofan Zăvorâtul

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI, ÎNCEPUTUL MÂNTUIRII NOASTRE

Sărbătoarea a fost stabilită în a șopta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică în Împărăția Cerurilor.

Cântările sărbătorii vestesc bucuria, troparul ne arată: „Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeu nostru! Și dezlegând blestemul, a dat binecuvântare, și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viața veșnică.”

Profețiile Vechiul Testament

Exceptându-l pe Mântuitorul, doar două persoane din istoria Noului Testament au biografia trasată înainte de nașterea lor: Fecioara Maria și Ioan Botezătorul. Prorociile cu privire la viața, la misiunea lor, preced cu mult timp apariția acestora în istoria mântuirii omenirii. Majoritatea profețiilor mesianice din Vechiul Testament vorbesc direct sau indirect și despre Fecioara Maria.

Primul text profetic din Vechiul Legământ, care conține anunțarea mântuirii, vorbind de „sămânța femeii”, adică Fiul Omului, și despre femeia a cărei sămânță – Hristos – va birui pe cel rău, este din cartea Facerii 3, 15: „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul”. Pe baza acestui text Sfinții Părinți au dezvoltat o paralelă între prima Evă, prin care a venit căderea, și a doua Evă, Maica Domnului, prin care a venit Răscumpărătorul neamului omenesc.

„Scara lui Iacov” este un alt simbol care ne vorbește despre persoana Maicii Domnului: „Și a visat, parcă era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea.” (Fac. 28, 12) Coborârea lui Dumnezeu pe pământ la oameni, adică nașterea lui Hristos, se înfăptuiește prin intermediul Fecioarei, iar prin Maria cunoaștem destinul omenirii, acela de a-L purta pe Dumnezeu în suflet prin credință, dar și în trup, prin Euharistie.

În cartea profetului Isaia, cap. 11, versetul 1, întâlnim simbolul „toiagului din rădăcina lui Iesei”, din care va răsări o floare. Sfinții Părinți ne spun că toiagul simbolizează persoana Fecioarei Maria, ea fiind „toiagul” prin care Marele Păstor

Primul praznic din anul bisericesc – care începe la 1 septembrie – este Nașterea Maicii Domnului. Prin nașterea Fecioarei sărbătorim rechemarea și replăsmuirea noastră în har, schimbarea celor trecătoare ale Legii cu cele dăinuitoare, înlocuirea literei cu Duhul și a umbrei cu realitatea.

duce turma cuvântătoare la pășuni veșnice, „toiagul” de care, rezemată fiind firea noastră, leapădă vechimea și bătrânețea neputincioasă, pășind ușor spre cer. Pe Maica Domnului a mai închipuit-o rugul cel aprins, care ardea și nu se mistuia de flacăra focului dumnezeirii (Ieșire 3, 2), căci ea a fost rugul cel duhovnicesc care a primit în sine focul dumnezeirii și nu s-a ars de el.

Tâlcuiri ale numelui Mariei

Numele Maria adună în sine atotputernicia, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Provenind din ebraicul „Aia”, Maria se tâlcuiește „Doamna”, fiindcă ea domnește și stăpânește peste toate zidirile cerești și pământeste, ca Maică a lui Dumnezeu, având desăvârșită putere. După Sfântul Grigorie al Neocezarei, Maria se tâlcuiește „luminare”. Maria înseamnă și „mare”, după cum tâlcuiește Sfântul Ambrozie. Maria este simbolul bunătații și al harului lui Dumnezeu, pe care le posedă Născătoarea de Dumnezeu.

Nașterea Fecioarei dintr-o femeie stearpă

Sfântul Ioan Damaschin se întrebă: „De ce Fecioara s-a născut dintr-o femeie stearpă? Fiindcă trebuia ca singurul lucru nou sub soare, începătura minunilor, să fie preîntâmpinat de minuni și încet-încet, din cele mai smerite să se nască cele mai mari. Dar ar mai fi un lucru. Prin nașterea Mariei, firea s-a biruit prin har și a rămas supusă, necutezând să o ia înainte. Pentru că, de vreme ce Fecioara urma să se nască din Ana, firea n-a îndrăznit să mai ia înainte vlăstarul harului, ci a așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul.”

Nicolae Cabasila numește pe părinții Fecioarei, Ioachim și Ana, „fericita pereche” și îi înalță mai presus de toți dreptii Vechiului Testament, Noe, Moise, Iosua sau Avraam, fiindcă au devenit colaboratori ai lui Dumnezeu în realizarea tainei unirii cerului cu pământul. Superioritatea lor vine din

rodul pe care această familie l-a dăruit lui Dumnezeu și omenirii întregi.

Părinții Fecioarei sunt mai mari decât Moise, pentru că, dacă ultimul a primit prin post și rugăciune Legea care avea să înceteze, ei au primit-o pe cea din al cărui sânge S-a plămădit Cel ce avea să fie Noul Legământ veșnic al lui Dumnezeu cu oamenii. Prunca Maria este atât opera rugăciunii sfinte și curate a părinților ei, cât și darul lui Dumnezeu către aceștia și către lumea întreagă.

Arhanghelul Gavriil s-a arătat atât lui Ioachim cât și Anei, spunându-le că rugăciunea lor îndelungată de a avea un prunc nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales al lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu, ca să poată mântui omenirea, avea nevoie de o persoană în care dreptatea și curăția să fie prezente la un nivel care să permită Întruparea. Dumnezeu nu vine acolo unde este răutate, păcat sau necredință. Pe toate cele înalte, curate și sfinte le-a adunat Fecioara în sine, făcându-se pentru noi ispășire și sfințire și curăție. Copila Maria este jertfa de curățire a umanității înainte ca marea jertfă a lui Hristos pe Cruce să ne împace desăvârșit cu Tatăl.

În chip minunat a venit pe lume aceea care a fost, este și va fi, fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitoarea păcătoșilor, atotputernică ajutorare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica mântuirii noastre a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, pe care o lăudăm în vecii vecilor. Se cuvine să-i aducem Mamei lui Dumnezeu ca dar de nașterea ei lucrarea virtuților. Să nu fim sterpi la suflet și neroditori la inimă, ci să imităm fapta aceleia ce s-a născut, care a primit în sine pe Hristos, Cuvântul. ✿

SFINȚII ȘI DREPTII DUMNEZEIEȘTI PĂRINȚI IOACHIM ȘI ANA, ICOANA FAMILIEI CREȘTINE

Sfinții și dreptii Ioachim și Ana sunt părinții Maicii Domnului. Prăznuirea lor are loc în 9 septembrie, a doua zi după Nașterea Maicii Domnului, iar adormirea Sfintei Ana se prăznuiește în 25 iulie. Sfântul Ioachim era din tribul lui Iuda și descendent al Regelui David. Ana era fiica preotului Matan, din tribul lui Levi, asemenea Marelui Preot Aaron.

Matan a avut trei fiice: Maria, Zoe și Ana. Cea dintâi s-a măritat Maria, în Betleem, și a născut pe Salomeea. S-a măritat și Zoe, cea de-a doua, de asemenea în Betleem, și a născut pe Elisabeta, maica lui Ioan Înainte Mergătorul. Iar a treia, Sfânta Ana, maica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a fost soția lui Ioachim în pământul Galileei, din cetatea Nazaret. Această însoțire de neam mare, Ioachim și Ana, viețuind după lege, drepti au fost înaintea lui Dumnezeu, fiind îndestulați și cu cele materiale, dar mai presus de toate având bogăția cea duhovnicească. Umblau în toate poruncile Domnului fără de prihană.

Ioachim și Ana au fost căsătoriți timp de cincizeci de ani fără să aibă copii. Ei au trăit în liniște și credință, chivernisindu-și cu înțelepciune averea lor: o treime din venitul lor pentru ei, o treime săracilor și o treime Templului.

Odată, pe când erau deja bătrâni și erau în Ierusalim să jertfească Domnului, Marele Preot Isahar l-a muștrat pe Ioachim: „Tu nu ești vrednic să aduci jertfă cu aceste mâini sterpe”. Cei care aveau copii l-au înghiontit pe Ioachim, dându-l la o parte ca pe unul nedemn de a jertfi Domnului, căci a nu avea copii era privit atunci ca o pedeapsă divină. Acest lucru a adus multă amărăciune în sufletele celor doi soți, care ajunseseră deja la o vârstă înaintată, iar ei au plecat acasă cu inima îndurerată. Atunci, cei doi au început să se roage Domnului să facă cu ei o minune, dăruindu-le un prunc la bătrânețe, așa cum făcuse cu Avraam și cu Sara: Ioachim a plecat în munte, iar Ana a rămas acasă.

Văzând multe lor nevoițe, Domnul a trimis la amândoi pe Îngerul Său. Acesta le-a dat vestea că vor avea „o fiică mult binecuvântată, prin care toate

neamurile pământului se vor binecuvânta și prin care va veni mântuirea lumii”. Curând Ana a rămas însărcinată, iar peste nouă luni a născut-o pe Sfânta Fecioară Maria. Zămislirea Maicii Domnului este prăznuită de Biserică pe 9 decembrie, iar Nașterea Maicii Domnului pe 8 septembrie.

La vârsta de trei ani, Ioachim și Ana au dus-o pe Sfânta Fecioara la templu și

au închinat-o slujirii lui Dumnezeu, încredințându-o preotului Zaharia. După ce părinții ei au adus jertfe Domnului, după obicei, au lăsat-o împreună cu celelalte fecioare în încăperile Templului să crească acolo. Biserica prăznuiește Intrarea în Biserică a Maicii Domnului la 21 noiembrie.

Sfinții Ioachim și Ana sunt considerați ocrotitorii familiei și mijlocitori la Dumnezeu pentru familiile creștine care doresc dobândirea de prunci sănătoși. S-a dovedit de mai multe ori în viața Bisericii cât de mare este ajutorul Sfinților Părinți Ioachim și Ana atunci când sunt rugați cu multă smerenie, cu rugăciune fierbinte, însoțită de post și de milostenie, căci cei care multă vreme nu au avut copii, pentru rugăciunile Sfinților Părinți ai Maicii Domnului, au primit unul sau mai mulți copii. Toți copiii sunt darul lui Dumnezeu, însă unora darul acesta le vine fără prea multă stăruință în rugăciune, iar altora, după multă așteptare și nevoiță duhovnicească și după multă postire și milostenie. ❖

Mâine începe școala

Educația începe cu cei șapte ani de acasă și nu se termină niciodată. Continuă cu anii de școală, cu examene și obținerea de diplome. Educația te înarmează cu cunoștințele necesare și-ți formează abilități, deprinderi și capacitatea de a gândi, sistematiza, analiza. Educația este o condiție pentru toată viața. La început, ea pune temelia piramidei de cunoștințe necesare și de aceea în copilărie și la tinerete i se și alocă mai mult timp. La început te educă alții - familia și profesorii - apoi, dacă educația a fost temeinică, corectă și morală, în virtutea acestei prime educații, continui să te educi singur, să adaugi și să sporești.

În domeniul religios există mai multe niveluri de necesitate a unei educații. Unul, de nerefuzat, este cel de cultură generală, pentru că omul este o ființă

comunitară și culturală. Iar religia este prin definiție comunitară, temeiul ei ultim este iubirea, comunicarea născând practic și implicit, cultură. Dar educația religioasă nu-și atinge deplin scopul decât dacă ajunge la credință, care este esența rostului ei.

Ca întotdeauna, ne dorim o bună colaborare între familie, școală și Biserică. Numai bazându-ne pe acestea, pe acțiunea lor comună, echilibrată și plină de har vom putea crește copiii, oameni minunați în devenire.

Le dorim tuturor un an binecuvântat, curaj, credință și înțelepciune. Elevilor, părinților, profesorilor. Și pentru că începeam anul bisericesc cu prima sărbătoare mare, a Nașterii Maicii Domnului, s-o chemăm pe Maica noastră, a tuturor să ne îndrume în acest an copiii și să ne-a dea tuturor înțelepciunea cea de Sus. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4-11 SEPTEMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul cel bogat) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 7.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Joi 8.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Maicii Domnului -Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 9.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 10.09	07 ⁰⁰ -09 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 11.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Crucii (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) - Utrenia, Sfânta Liturghie